

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Brně rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Věrou Kružíkovou jako samosoudkyní v právní věci žalobce **Konečná & Zacha, s.r.o., advokátní kancelář**, se sídlem Praha 1, Lazarská 1718/3, IČ 27112331, zastoupeného Mgr. Bc. Lenkou Macákovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Lazarská 1718/3, proti žalovanému **MAGUS ENERGO s.r.o.**, se sídlem Brno, Pohankova 34/8, IČ 60320028, zastoupenému JUDr. Jiřím Dobišarem, advokátem se sídlem Břeclav, Smetanovo nábřeží 956/6, o zaplacení částky 91.940,- Kč s příslušenstvím,

t a k t o :

I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku

41.279,- Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,50 % ročně z částky 41.279,- Kč od 1.7.2012 do zaplacení,

25.886,- Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,50 % ročně z částky 25.886,- Kč od 1.8.2012 do zaplacení,

24.775,- Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,05 % ročně z částky 24.775,- Kč od 1.2.2013 do zaplacení,

to vše do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 69.980,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Bc. Lenky Macákové, advokátky se sídlem Praha 1, Lazarská 1718/3.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se svou žalobou ze dne 13.6.2013 domáhal toho, aby soud uznal žalovaného povinným zaplatit mu částku 91.940,- Kč s příslušenstvím. Žalovaný požádal žalobce o poskytnutí právních služeb, resp. právní pomoci v souvislosti s jeho podnikatelským záměrem na výstavbě několika vodních elektráren v Bulharské republice. Po několika osobních a telefonických jednáních účastníků řízení byla v souvislosti s podnikatelským záměrem žalovaného tomuto zaslána písemná nabídka právních služeb se soupisem očekávaných pracovních úkonů, časové náročnosti a ceny za uvedené úkony. Žalovaný nabídku akceptoval emailem ze dne 5.9.2011. V této souvislosti byla žalovaným téhož dne vystavena objednávka č. OV 110057 na poskytnutí dohodnutých právních služeb. V souladu s touto dohodou a s pokyny žalovaného, které vyplynuly z osobního jednání ze dne 10.5.2012, poskytoval žalobce žalovanému zejména v období měsíce května a června 2012 právní služby spočívající v přípravě struktury zamýšlené transakce a smluvní dokumentace, zejména smluv o budoucích převodech akcií, smluv o převodech akcií, smluv o úschově a dalších smluv, které jsou přílohou daňových dokladů, kterými byly vyúčtovány právní služby žalovanému v celkové výši 3.000 EUR bez DPH. Na základě takto poskytnutých služeb vznikla žalobci vůči žalovanému pohledávka ve výši žalované částky s DPH. Žalovaný na opakované písemné výzvy k zaplacení žalované částky nereagoval a na doporučený dopis ze dne 18.4.2013, kdy byl písemně vyzván k zaplacení pohledávky, nereagoval.

Městský soud v Brně vydal na zaplacení žalované částky dne 11.9.2013 platební rozkaz pod č.j. 242 C 64/2013-34, proti kterému v zákonné lhůtě podal žalovaný odpor. V tomto navrhl zamítnutí návrhu v celém rozsahu s tím, že žalobce požadavky žalovaného k vyjednání podmínek obchodu s bulharskou stranou k projednání příslušných smluv nesplnil, neboť s bulharskou stranou podmínky kontraktu nevyjednal. Žalobce žalovanému poslal návrh smlouvy pouze ve formulářovém znění bez konkrétních údajů, navíc smlouva obsahovala ujednání nevhodná pro tento obchodní případ a žalovaný tak nemohl poskytnutou smlouvu použít a to přes skutečnost, že žalobci řádně zadal parametry příslušných smluv. O nesplnění dohodnutých podmínek žalovaný žalobce vyrozuměl a současně mu sdělil, že nebylo splněno zadání objednávky na poskytnutí právních služeb.

Soud provedl dokazování listinami a to daňovým dokladem č. C0188-12 ze dne 1.6.2012 na částku 41.279,- Kč se splatností 30.6.2012, daňovým dokladem č.C0215-12 ze dne 2.7.2012 na částku 25.886,- Kč se splatností 31.7.2012, daňovým dokladem č.C0410-12 ze dne 2.1.2013 na částku 24.775,- Kč, nabídkou právních služeb žalobce bez podpisu žalovaného ze dne 1.9.2011, objednávkou ze dne 5.9.2011, výzvou k úhradě žalovanému ze dne 18.4.2013, překladem smlouvy o smlouvě budoucí, výsledkem jednatele žalovaného, výsledkem svědka M.I.

Po provedeném dokazování soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 3 odst. 1 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o advokacii), je advokát při poskytování právních služeb nezávislý; je vázán právními předpisy a v jejich mezích příkazy klienta.

Podle § 16 odst. 1 zákona o advokacii je advokát povinen chránit a prosazovat práva a oprávněné zájmy klienta a řídit se jeho pokyny. Pokyny klienta však není vázán, jsou-li

v rozporu s právním nebo stavovským předpisem; o tom je advokát povinen klienta řádně poučit.

Podle § 22 odst. 1 zákona o advokacii se advokacie vykonává zpravidla za odměnu; od klienta lze žádat přiměřenou zálohu.

Provedeným dokazováním bylo zjištěno, že ze strany žalobce byla po předchozím jednání se žalovaným (email ze dne 31.8.2011 na č.l. 12) zaslána nabídka na poskytnutí právních služeb a to emailem ze dne 1.9.2011. Na tuto nabídku žalovaný reagoval stejnou formou a to emailem ze dne 5.9.2011, z něhož plyne závěr, že se zaslanou nabídkou souhlasí. Součástí nabídky byla specifikace toho, co má žalobce v plánu pro žalovaného učinit a cena takové činnosti podle toho, kdo danou práci v rámci firemního uspořádání žalobce bude realizovat (č.l. 15 a násl.). Ve vztahu k požadavkům žalovaného pak součástí nabídky bylo realizování základního a rychlého právního auditu v Bulharsku, a to před jakýmkoliv sepisem závazné smluvní dokumentace. Předpokladem pro realizaci auditu bylo splnění určitých podmínek, mimo jiné předložení dostatečných materiálů ze strany tehdejšího vlastníka příslušných vodních elektráren. V návaznosti na to pak měla přistoupit druhá fáze v podobě vytvoření smlouvy budoucí o převodu přídělu a to na základě výsledku auditu.

Soud tak má za to, že mezi stranami byla uzavřena smlouva o poskytnutí právních služeb, když byly odsouhlaseny její podstatné náležitosti a to jednak předmět – vymezení služby a jednak cena. To, že nebyla uzavřena písemnou formou, ale formou emailové komunikace, nijak nebrání její platnosti, neboť pro uvedený typ smlouvy není žádná zákonem předepsaná forma.

Skutečnost, že smlouva v uvedeném rámci uzavřena byla, plyne nejen již ze zmíněných emailů (č.l. 10 a násl.), ale zejména i z potvrzení samotného žalovaného, učiněného při jednání dne 30.3.2015. Skutečnost, že žalovaný osobou jednatele požádal žalobce o přípravu smluv pro projekty v Bulharsku, pak vyplývá z emailu ze dne 24.4.2012 na č.l. 14. Uvedený email neobsahuje žádné konkrétní údaje o tom, s jakým subjektem by měla být ta která smlouva uzavřena. Návrh smlouvy na č.l. 68 a násl. pak byl žalobcem žalovanému zaslán emailem dne 14.6.2012 na č.l. 23 a to v návaznosti na již předtím obecně vymezené podmínky takové smlouvy, naznačené v emailu ze dne 14.5.2012 na č.l. 24, který následoval po osobní schůzce účastníků řízení. Sám žalovaný potvrdil, že s návrhem zaslaným elektronickou cestou vyslovil souhlas a to na č.l. 59 p.v. a emailu ze dne 22.5.2012 – č.l. 65, když následně poslal i seznam dokumentů, které by měly být pro dokončení smlouvy potřebné. Návrh smlouvy byl žalovanému též doručen. Z dokazování rovněž vyplynulo, že úkolem žalobce bylo vypracování auditu a v návaznosti na to příprava smluvní dokumentace. Příprava auditu však byla vázána na dodání podkladů od stávajícího vlastníka, avšak součástí smlouvy pro tyto účely nebylo ujednáno, že to je právě žalobce, kdo má uvedené podklady obstarat. Nakonec to bylo povinností žalovaného jako zájemce o případnou koupi vodní elektrárny. I kdyby to nakonec žalobce byl povinen učinit sám (avšak tato skutečnost z žádných důkazů nevyplynula), z dalších jednání účastníků v roce 2012 již zmíněnou emailovou komunikací je zřejmé, že žalovaný souhlasil se zpracováním návrhu smluvní dokumentace, neboť jednání v Bulharsku je náročné a to za situace, kdy nebyly k dispozici potencionální výsledky prvotního auditu a ani žalovaný je nevyžadoval. Naopak sám požadoval zpracování návrhu smlouvy. Ze svědecké výpovědi M.I., pak vyplývá, že realizace první fáze byla opuštěna. Vzhledem k tomu, že žalobci nebyly dodány konkrétní informace ve vztahu k jakému subjektu by měla být zpracována smluvní dokumentace, zpracoval v podstatě formulářovou smlouvu, ale pouze potud, že obsahovala podstatné body, které byly odsouhlaseny i žalovaným. Za daného stavu žalovanému nic nebránilo, aby takový návrh smlouvy byl aktualizován dodáním konkrétních paramentů,

kteřé by ji individualizovaly ve vztahu ke konkrétní vodní elektrárně a jejímu provozovateli. Z žádného dokumentu neplyne, že by žalobce byl povinen vést jednání s prodávajícím subjektem, návrh smlouvy tímto způsobem finalizovat a případné podmínky uskutečnění projektu sám vyjednávat. Tvrzení žalovaného v odporu proti platebnímu rozkazu je v tomto ohledu zcela nepravdivé a neodpovídá předloženým důkazům. Z žádného důkazu, který soud provedl, též neplyne, že by žalovaný vznesl v průběhu doby jakékoliv námitky týkající se neúplnosti či nedostatečné kvality poskytované právní služby či absence předchozího auditu, když sice nebylo možné zaslaný návrh smlouvy okamžitě podepsat, ale nepochybně šlo o podklad, který mohl sloužit ke konkrétnímu jednání s příslušným prodávajícím. Na základě výsledku takového jednání mohl žalobce případně pokročit k dalším krokům, např. zpracování podmínek do jím vytvořeného obecného návrhu, případně provést v nabídce též dále zmíněný úplný právní audit. Nečinnost žalovaného v tomto směru potvrdil nejen svědek I., ale nakonec i sám žalovaný. Je zřejmé, že pokud žalovaný nedodal konkrétní údaje žalobci, pak tento nemohl vypracovat smlouvu v podobě, kdy by v ní uvedeny všechny subjekty a všechny podmínky, jež by jinak při absenci příslušného ujednání ve smlouvě mezi účastníky byl povinen dojednat žalovaný a následně je žalobci sdělit.

Ze shora uvedených skutkových závěrů je zřejmé, že smlouva o poskytnutích právních služeb byla uzavřena, její součástí bylo vypracování návrhu smluvní dokumentace a její součástí byla i cenová nabídka. Návrh smlouvy, byť ve velmi obecné formě, nicméně podle oboustranně odsouhlasených paramentů již obsahující podrobnější záruky kontraktů, byl vypracován a v návaznosti byla na to žalovanému vyúčtována cena služby, když vůči vyúčtování rovněž žalovaný nevznesl žádné připomínky a to ať již z hlediska toho, kdo měl práci vykonat, či že cena neodpovídá cenové nabídce. Argumentace žalovaného, že uvedený materiál nesplňuje smluvní podmínky, soud nepovažoval za relevantní a to zejména pro absenci jakékoliv aktivity z jeho strany po zaslání uvedeného návrhu, z něž lze pouze dovodit, že s návrhem smlouvy, který mu byl zaslán žalobcem, souhlasil. Měl-li za to, že dostal to, co si neobjednal nebo to dostal v podobě, která jeho předchozí představy nesplňuje, nic mu nebránilo, aby žalobci nedostatky řádně vytknul. Po zaslání uvedených emailů však žalovaný zůstal nečinný a začal reagovat až poté, co ve věci žalobce podal žalobu. Žalovaný nijak nepotvrdil, že by z jeho strany docházelo k urgencím či stížnostem na pomalý postup nebo absenci některých z úkonů, které měl žalobce učinit. Z jednání žalovaného je spíše patrné, že na konečném vypracování smluvní dokumentace ztratil zájem. To však nemění nic na tom, že za objednané a poskytnuté právní služby je povinen zaplatit. Součástí ujednání mezi účastníky nebylo uzavření smlouvy či jednání k tomu směřující, ale vypracování návrhu, který byl žalovanému zaslán. Žalovaný tak byl povinen žalovanou částku žalobci ve stanovené lhůtě zaplatit. Tím, že tak neučinil, dostal se dnem následujícím do prodlení dle § 365 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění účinném do 31.12.2013 a byl tak povinen zaplatit žalobci též úrok z prodlení dle § 369 odst. 2 obchodního zákoníku ve výši dle § 1 nařízení vlády č. 142/1994 Sb. ve znění nařízení vlády č. 33/2010 Sb. Obchodní zákoník byl aplikován soudem s ohledem na skutečnost, že účastníci uzavřeli smlouvu o poskytnutí právních služeb v souvislosti s podnikatelskou činností obou subjektů dle § 261 odst. 1 obchodního zákoníku, žalobce protože je taková činnost přímo jeho podstatou existence, u žalovaného je pak zřejmé, že podniká v oblasti energetiky, které se též předmět smlouvy týkal. Lhůtu k plnění soud žalovanému stanovil dle § 160 odst. 1 o.s.ř.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 142 odst. 1 o.s.ř., kdy úspěšnému žalobci soud přiznal náhradu nákladů řízení za 8 úkon právní služby po 4.780,- Kč, 8x režijní paušál po 300,- Kč, cestovní náklady na trase Praha-Brno a zpět – 3x jednání u soudu dne 30.3.2015, 22.6.2015 a 7.10.2015 po 3.136,- Kč, náhradu za promeškaný čas dle § 14 odst. 3 vyhlášky č.

177/1996 Sb. 3x po 1.100,- Kč a to k jednání u soudu dne 30.3.2015 5 hodin a 18 minut, jednání u soudu dne 22.6.2015 4 hodiny a 35 minut a jednání u soudu dne 7.10.2015 5 hodin a 20 minut, dále náhradu hotových výdajů, ubytování v hotelu Omega Brno s.r.o. dne 29.3.2015 v souvislosti s jednáním nařízeným ve věci na den 30.3.2015 v 9:00 hodin ráno ve výši 950,- Kč a dle § 137 odst. 3 o.s.ř. 21% DPH, celkem tedy částku 69.980,- Kč.

Soud bude ve věci následně rozhodovat o svědeckém I. samostatným rozhodnutím.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Brně prostřednictvím Městského soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně povinnost uloženou m tímto rozhodnutím, může se oprávněný domáhat výkonu rozhodnutí nebo exekuce.

Městský soud v Brně
dne 7. října 2015

Za správnost vyhotovení :
Martina Kordiovská

JUDr. Věra Kružíková v.r.
předsedkyně senátu